Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5.50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος | *Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1915* | *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 12*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς μάχης, ὁ Ραοὺλ κατέφυγε φυσικὰ πλησίον τοῦ Τορπέν, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ μείνῃ ἥσυχος ἢ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸν πλοίαρχον, εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἰδέαν ν' ἀναμιχθῇ, διὰ νὰ χωρίσῃ ὁ ἴδιος τοὺς διαμαχομένους.

Ἐρρίφθη λοιπὸν ἀφρόνως ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν Τούρκων, φωνάζων:

— Σταθῆτε!... Τρελλαθήκατε;

Ἀλλ' αἱ εἰρηνικαὶ αὐταὶ διαθέσεις παρεξηγήθησαν, διότι ἕνας Ἱσπανός, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ φαρμακοποιὸς εἶχεν ἔλθῃ πρό τινων ἡμερῶν εἰς κάποιαν προστριβήν, ἐξ αἰτίας μιᾶς θέσεως, ἐστάθη αὐθαδῶς ἐμπρός του καὶ τοῦ εἶπε δυνατά:

— Πῶς; τοῦ λόγου σου δὲν θέλεις νὰ πολεμήσῃς; Βέβαια, εἶσαι Φραντζέζος καὶ φοβᾶσαι... Κάνεις σὰν τοὺς παπάδες καὶ τὴς γυναῖκες: χωρίζεις τοὺς γενναίους ποῦ πολεμοῦν, ἐσὺ ὅμως φυλᾶς τὸ πεσσί σου, δειλέ, ἄνανδρε!

Ὁ Τορπὲν ἐφημίζετο εἰς τὸ Σαυλὶ ὡς σπάρτσμαν καὶ ὡς παλληκαρᾶς, ποῦ δὲν ἤξευρε τί θὰ πῇ φόβος. Δι' αὐτὸ ἡ ὕβρις τοῦ Ἱσπανοῦ τὸν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ. Εὐθύς, ἀδιστάκτως, ἔλαβε στάσιν πυγμάχου καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ὑβριστήν του, τῷ εἶπε:

— Εἰς τὰς διαταγάς σου, παλληκάρι μου! Ἂν ἐσὺ ἐπιμένῃς νὰ κτυπηθοῦμε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δείξω πῶς κάνει ἕνας Γάλλος, γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ πλευρὰ ἑνὸς Ἱσπανοῦ.

Καὶ λέγων ταῦτα, κατέφερεν ἕνα γρόνθον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε τόσῳ ταχεῖαν τὴν ἐπίθεσιν, διὰ νὰ φυλαχθῇ. Ἀφοῦ ὅμως ἔφαγε τὴν γρονθιάν, ὀπισθοχώρησε μὲ μεγάλην εὐκινησίαν δύο-τρία βήματα καὶ, δράξας ἀπὸ τὴν ζώνην του τὴν «ναβάγιαν» ποῦ μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ Ἱσπανοί, τὴν ἐσφενδόνισε μακρόθεν μὲ δύναμιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ του.

Τὸ μαχαίρι εὗρε τὸν Τορπὲν ἴσα-ἴσα εἰς τὸ δεξὶ μάτι (*), ὅπου ἔμεινε καρφωμένον, καὶ ὁ δυστυχὴς Γάλλος ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον κῦμα αἵματος, ἐξελθὸν ἀπὸ τὴν πληγήν, ἔβαψε κόκκινον.

«Εἶδαν ἕξαφνα τὸ τραπέζι νὰ κλίνῃ...»

Ὁ Ραοὺλ, βλέπων τὸν φίλον του νὰ πίπτῃ, ὥρμησε. Γονατίσας πλησίον του, προσεπάθει εἰς μάτην νὰ σταματήσῃ τὸ ἄφθονον ἐκεῖνο αἷμα καὶ ἐζήτει βοήθειαν, δείχνων μὲ τὸν δάκτυλον τὸν Ἱσπανόν, ὁ ὁποῖος ἔφευγε, τραυματισμένος τώρα ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ποῦ εἶχε κάμει...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διασχίσαντα τὸ πλῆθος, παρουσιάσθησαν λευκὰ παντελόνια. Ἦτο ὁ πλοίαρχος τῆς «Πάμπας» κ. Ζακέν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου καὶ μερικῶν ναυτῶν.

Ἡ τάξις ἀποκατεστάθη ὡς διὰ μαγείας καὶ τὸ πλῆθος παρετάχθη πέριξ τοῦ πληγωμένου, τὸν ὁποῖον ὁ Ραοὺλ εἰς μάτην προσεπάθει νὰναζωογονήσῃ.

Ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου ἀντήχησεν ἰσχυρὰ κ' ἐπιτακτική:

— Μὴ κινηθῇ κανείς! ἐφώναξε. Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ κάμῃ ἕνα βῆμα, θὰ πάῃ στὰ σίδερα!

Σιωπηλὸν καὶ πειθήνιον τὸ πλῆθος ὑπήκουσε, καὶ ὁ πλοίαρχος διηυθύνθη πρὸς τὸν Τορπέν, διατάσσων νὰ φέρουν ἀμέσως τὸν ἰατρόν.

Ὅταν εἶδε τὸ μαχαίρι, πεσμένον παρὰ τὴν καθῃ-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 88.

μαγμένην κεφαλὴν τοῦ δυστυχοῦς Γάλλου, ἐνόησε τὰ πάντα. Σκύψας, ἐσήκωσε τὴν ναβάγια καὶ ἠρώτησεν ἀπειλητικῶς, στραφεὶς πρὸς τοὺς μεταναστάς:

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ μαχαίρι;

Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἔγεινε κάποια ἀναπίνησις εἰς τὰς τελευταίας τάξεις τοῦ πλήθους καὶ ὁ

«Ραοὺλ, ἐτελείωσε!.. Πεθαίνω, χαῖρε!..»
(Σελ. 94, στ. β'.)

Ἰσπανός, ποῦ εἶχε πληγώσῃ τὸν Τορπέν, ἐπροχώρησε μὲ σκυμμένον κεφάλι, ὠθούμενος ἀπὸ πέντε-ἓξ Ἰταλούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐβίαζαν νὰ παραδοθῇ.

Μὲ τρέμουσαν φωνὴν, ὁ κακοῦργος ἐδήλωσε:

— Ἐγὼ ἐπέταξα τὴ ναβάγια μου ἀπάνω στὸ Γάλλο· ἀλλὰ βρέθηκα σὲ ἄμυνα, γιατὶ πρῶτος ἐκεῖνος μ' ἐκτύπησε.

— Πολὺ καλά, αὐτὰ θὰ τὰ ἰδοῦμε ἀργότερα, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος.

Καὶ δείξας τὸν Ἰσπανὸν εἰς δύο ἀπὸ τοὺς ναύτας του, διέταξε:

— Στὴ φυλακή!

Οἱ δύο ναῦται ἐπροχώρησαν μὲ προφύλαξιν πρὸς τὸν φονέα, ὁ ὁποῖος ἐστάθη νὰ τὸν συλλάβουν, χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν (*) καὶ ἀπήχθη πρὸς τὴν κλίμακα, ὅπου κ' ἐξηφανίσθη.

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη τότε πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον.

—Διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν παρόμοιαι σκηναί, ἐφώναξε, νὰ χωρίσετε αὐτὰ τὰ κτήνη κατ' ἐθνικότητας. Οἱ Τοῦρκοι στὴν πρύμνη, οἱ Ἰταλοὶ στὴν πρῶρα καὶ οἱ Ἰσπανοὶ στὴ μέση. Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ ὑπερβῇ τὰ σύνορα, θὰ φυλακισθῇ!

Ὁ ἰατρὸς κατέφθασε, κουμπώνων μὲ βίαν καὶ θυμὸν τὴν λευκήν του βλούζαν. Τὰ εἶχε μὲ τοὺς μεταναστάς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐνωχλοῦσαν διαρκῶς.

— Τί ἔκαμαν πάλιν αὐτὰ τὰ κτήνη; ἠρώτησε.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 86.

Μόνος!

Τῷ ἔδειξαν μὲ τὸ δάκτυλον τὸ σῶμα τοῦ Τορπέν, ὁ ὁποῖος κατέκειτο, ἀκίνητος ἀκόμη, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Ραοὺλ.

Ὁ μικρὸς ἔκλαιε κ' ἐζητοῦσε βοήθειαν, ἀπηλπισμένος ποῦ ἔβλεπε τὸν δυστυχῆ του φίλον τόσην ὥραν ἀναίσθητον.

Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἦτο παχύς, ἐγονάτισε μὲ κόπον πλησίον τοῦ σώματος καὶ μόλις ἔρριψεν ἕνα βλέμμα εἰς τὴν φρικώδη πληγήν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ἀπελπισίας.

— Ὁ δυστυχισμένος, ἐψιθύρισε, τὴν ἔφαγε καλά... Τί κτήνη! τί κτήνη!

Ἐπιάσεν ὁ ἴδιος τὸν φαρμακοποιὸν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ διέταξε τοὺς ναύτας νὰ τὸν μεταφέρουν μὲ προσοχὴν εἰς ἕνα ἰδιαίτερον θαλαμίσκον, πλησίον τοῦ νοσοκομείου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μεταφορᾶς, ὁ ἰατρὸς δὲν ἄφησε τὸν σφυγμὸν τοῦ Τορπέν, ὁ δὲ Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει, ἐκλιπαρῶν μίαν λέξιν ἐνθαρρύνσεως, εἶδεν ἐπαναειλημμένως τὸ πρόσωπόν του νὰ σκυθρωπάζῃ, ἐνῷ κάθε τόσον ἐπαναλάμβανεν: — Ὦ, τὰ κτήνη! τὰ κτήνη!...

Μόλις ἀπέθεσαν τὸν Τορπὲν ἐπὶ τῆς κλίνης, ὁ ἰατρὸς ἔφερε τὰ ἐργαλεῖά του καὶ ἡτοιμάσθη νὰ μετρήσῃ τὸ βάθος τῆς πληγῆς. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ εἰσαγάγῃ τὴν λεπτὴν ἀργυρᾶν του λεπίδα εἰς τὸ μάτι τοῦ πληγωμένου, οὗτος συνεκλονίσθη ἀπὸ δύο-τρεῖς σπασμοὺς καὶ ἀνεκάθησεν ἀποτόμως.

Μὲ τὸ ἕνα μάτι ποῦ τῷ ἔμενεν, εἶδε τότε τὸν Ραοὺλ καὶ, θέτων ἀδεξίως τὴν τρέμουσαν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου, ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν διακεκομμένην, μόλις ἀκουστήν:

— Ραοὺλ... ἐτελείωσε!... Τὸ ταξειδί μου ἦταν ὡς ἐδῶ... Δὲν ἦταν γραφτό μου νὰ γνωρίσω τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴ ζωή της. Ἤμουν γιὰ νὰ μείνω φαρμακοποιός... Πεθαίνω... Χαῖρε!.. Τί θὰ γίνῃς τώρα, μικρέ μου;... Ἐγὼ σὲ ξεσήκωσα, ἐγὼ σὲ πῆρα ἀπὸ λαιμό μου... θὰ μείνῃς μόνος... ὁλομόναχος... Ἀλλά...

«Ὁ ἀγαθὸς ναυτικὸς ἐφίλησε τὸν Ραοὺλ...»

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ περισσότερον. Τὸ σῶμά του, ὑποβασταζόμενον μὲ κόπον ἀπὸ τὸν ἰατρόν, ἐπανέπεσε βαρὺ εἰς τὰ μαξιλάρια. Καὶ ἄλλο κῦμα αἵματος ἐξέφυγεν ἀπὸ τὴν πληγήν. Ὁ τραυματίας ἔκαμεν ἀκόμη μερικὰς σπασμωδικὰς κινήσεις καὶ ἔπειτα ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ὁ ἰατρὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς παρευρισκομένους.

— Ἀπέθανε, εἶπε. Τὸ μαχαίρι εἰσεχώρησεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν τίποτε.

Ἠκούσθη μία σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ ὁ Ραοὺλ ἐγονάτισεν ὀδυρόμενος παρὰ τὸ πτῶμα τοῦ μόνου του φίλου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Ὁ Ραοὺλ ἀλλάζει θέσιν.

Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου διεσπάρη εἰς ὅλον τὸ πλοῖον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐξεδηλοῦτο γενικὸν ὑπὲρ τοῦ μικροῦ Γάλλου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε μόνος, χωρὶς προστάτην, συνεπείᾳ ἑνὸς τόσον ἀδίκου φόνου. Ἡ ἀγανάκτησις ἐναντίον τοῦ Ἰσπανοῦ ἠπείλει νέας ταραχάς, καὶ διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸν κόσμον ὁ πλοίαρχος ἐδήλωσεν, ὅτι μόλις θὰ ἔρθαναν εἰς τὸ Ρίον Ἰωνέρον, θὰ παρέδιδε τὸν φονέα εἰς τὰς ἀρχάς.

Εἰς τὴν πρώτην θέσιν, ἡ μάχη τῶν μεταναστῶν καὶ ὁ φόνος τοῦ Τορπὲν ἦτο τὸ θέμα πάσης συνομιλίας. Ἕνας Γάλλος μάλιστα ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν ἐράνου, διὰ νὰ μετατεθῇ ὁ Ραοὺλ εἰς τὴν πρώτην θέσιν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου συνήχθησαν τὰ ὀλίγα ἑκατόφραγκα ποῦ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ εἰσιτήριον.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο κ. Λενέρ, ἐπῆγε μὲ τὸν πλοίαρχον νὰ πάρῃ τὸν Ραοὺλ καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν καμπίναν, τὴν ὁποίαν τῷ προώρισαν.

Ὁ μικρός, συντετριμμένος ἀπὸ τὸ δυστύχημα, ποῦ τὸν ἔπληξε, τοὺς ἠκολούθησεν ἀσυνειδήτως. Ὅταν ὅμως εὑρέθη εἰς τὸ ἐπάνω κατάστρωμα, μακρὰν τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν μεταναστῶν, ποῦ τοῦ ἔκαμνε τώρα φρίκην, ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν καὶ ἠὐχαρίστησε

θερμῶς τοὺς εὐγενεῖς εὐεργέτας του.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης ἐφαίνοντο πρόθυμοι νὰ περιποιηθοῦν καὶ νὰ παρηγορήσουν τὸν μικρὸν «ὀρφανόν». Μία οἰκογένεια μάλιστα, ἀποτελουμένη ἀπὸ μητέρα, πατέρα, τρία κορίτσια καὶ ἓν ἀγόρι, μικρότερον ὀλίγον ἀπὸ τὸν Ραοὺλ, τὸν ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Ἡ κυρία τὸν ἐπλησίασεν εὐγενῶς καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξειδίου θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποτελῶν μέρος τῆς οἰκογενείας της. Τὸ βράδυ, εἰς τὸ τραπέζι, ὁ Ραοὺλ ἐτοποθετήθη πλησίον τοῦ υἱοῦ της, καὶ ὁ πλοίαρχος ὁ ἴδιος ἐσύστησεν ἐπανειλημμένως εἰς τὸν καμαρότον νὰ περιποιηθῇ τὸν μικρὸν Γάλλον, ὁ ὁποῖος ὅμως, ἀπὸ τὴν λύπην του, δὲν ἔφαγε σχεδὸν τίποτε.

Ἀπεσύρθη ἐνωρὶς εἰς τὴν καμπίναν του, ἐξεδύθη, ἐπλάγιασεν εἰς τὸ ὡραῖόν του κρεββάτι, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐσυλλογίζετο διαρκῶς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον Τορπέν.

Δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ τόσον εὔθυμος, ὁ τόσον ζωηρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, εὑρίσκετο τώρα νεκρὸς ἐκεῖ-ὑποκάτω εἰς τὴν κλίνην τοῦ νοσοκομείου.

Τί θὰ ἔλεγαν εἰς τὸ Σανλί, ὅταν θὰ ἐμάνθαναν τὸ τραγικὸν του τέλος;

Ὁ Ραοὺλ ἐστριφογύριζεν εἰς τὸ κρεββάτι του ἄυπνος. Ἔκαμνε πολλὴν ζέστην, μὲ ὅλον τὸν ἀνεμιστῆρα, τὸν ὁποῖον ἡ κυρία ἔθεσεν εἰς κίνησιν, διὰ νὰ κοιμηθῇ πλέον εὐχάριστα. Ὁ Ραοὺλ ἤκουε τὸν μονότονον κρότον τῆς μηχανῆς κ' ἐμετροῦσε τὰς ὥρας ποῦ ἐκτυποῦσαν εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός. Εἶχε μετρήσῃ τέσσαρα κτυπήματα τοῦ κώδωνος, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν, ὅτι ἦτο περίπου μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ μικρὸς ταξειδιώτης, θέλων νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα, ἀφοῦ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, ἐφόρεσε τὸ πανταλόνι του καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰνοιχθῇ εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν κλίμακα, ἤκουσε τὰς φωνὰς δύο ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι συνωμίλουν ἐπάνω.

— Σᾶς βεβαιῶ, ἔλεγεν ὁ ἕνας, ὅτι θὰ ρίψουν στὴ θάλασσα τὸ πτῶμα τοῦ φαρμακοποιοῦ, ποῦ σκοτώθηκε χθές. Πάμε νὰ ἰδοῦμε! Θὰ εἶνε πολὺ περίεργον θέαμα.

— Πάμε, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος· ἀφοῦ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ γείνῃ ἀπόψε...

Ὁ διάλογος αὐτὸς ἔκαμε ζωηροτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, ἠκολούθησε μακρόθεν τὰς λευκὰς σκιὰς τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι διευθύνοντο πρὸς τὸ ὑπόστρωμα.

Ἐὰν ὅ,τι εἶπαν ἦτο ἀληθές, ἤθελε νὰ παρευρεθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν καταποντισμὸν τοῦ νεκροῦ φίλου του. Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ δυστυχὴς Τορπὲν θὰ τῷ ἦτο εὐγνώμων, ἂν τὸν συνώδευε μέχρι τῆς στιγμῆς ποῦ θὰ ἐξηφανίζετο διαπαντὸς εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὑποστρώματος, πλησίον τοῦ μαγειρείου, εἶδεν ὁμιλον ναυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγνωρίζοντο ἀπὸ τὰ λευκά των παντελόνια. Ἦσαν ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ὁ ἰατρός.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΑΒΑ μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ φίλον μας, ὁ ὁποῖος μὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἐξηγήσω τί πρᾶγμα εἶνε ἡ «Αἰσθητικὴ» καὶ τί ἐννοοῦμεν, ὅταν λέγωμεν «αἰσθητικὴ μόρφωσις». Τοὺς ὅρους αὐτοὺς ὁ φίλος μας τοὺς εἶδεν εἰς τὴν προηγουμένην «Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν», μαζὶ μὲ ἄλλους δύο: «Φιλολογίαν» καὶ «φιλολογικὴ μόρφωσις». Μὲ ἐρωτᾷ λοιπόν: Εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα; Πολλάκις, λέγει, τοὺς συναντᾷ μαζί ἡ γραφετά, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν διάκρισιν. Ὅσους δὲ ἠρώτησε, τῷ ἀπήντησαν ἀόριστος καὶ κατὰ τρόπον ποῦ ἐπέτεινε μᾶλλον τὴν σύγχυσίν του.

Ὑποθέτω, ὅτι ἡ ἀπορία τοῦ φίλου μας εἶνε ἀπορία πολλῶν ἀπὸ σᾶς, θὰ τὴν λύσω διὰ τῆς σημερινῆς Ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τῆς προηγουμένης. Λοιπόν, ἄλλο Φιλολογία καὶ ἄλλο αἰσθητικὴ. Φιλολογία — ἢ «Γραμματεία», ὅπως θὰ ἦτο τὸ ὀρθόν, δηλαδὴ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λέγουν οἱ Γάλλοι λιττεραττύρ, — εἶνε τὸ σύνολον τῶν λογοτεχνημάτων, ποιημάτων καὶ ἐμμέτρων, μιᾶς χώρας καὶ μιᾶς ἐποχῆς· ἑπομένως «φιλολογικὴ μόρφωσις» εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ κανεὶς διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἔργων τούτων. Φιλόλογος δέ, ἢ καλλίτερα λογοτέχνης, ἐκεῖνο ποῦ λέγουν οἱ Γάλλοι λιττεραττέρ, εἶνε ὁ παράγων τοιαῦτα ἔργα, δηλαδὴ ὁ ποιητής, ὁ μυθιστοριογράφος, ὁ δραματικὸς συγγραφεύς. Πρέπει τώρα νὰ κάμωμεν καὶ μίαν διάκρισιν: Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σπουδάζουν «φιλολογίαν», λέγονται μὲν καὶ αὐτοὶ «φιλόλογοι» ἢ διδάκτορες, ἢ καθηγηταὶ τῆς «φιλολογίας», — φιλολόγοι, ὅπως τοὺς λέγουν οἱ Γάλλοι, — δὲν εἶνε ὅμως καὶ λογοτέχναι, λιττεραττέρ, παρὰ ἐφ' ὅσον παράγουν, δημιουργοῦν, συγγράφουν λογοτεχνήματα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε καὶ ἀπαραίτητον. Παραδείγματος χάριν, ὁ Κόντος καὶ ὁ Μιστριώτης εἶνε μόνον φιλόλογοι. Ὁ Σολωμὸς καὶ ὁ Ροΐδης εἶνε μόνον λογοτέχναι. Ὁ Βερναρδάκης ὅμως ποῦ ἐξέδιδε μὲ σχόλια τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ συγχρόνως συνέγραφε τὴν «Φαύστειαν», εἶνε καὶ φιλόλογος καὶ λογοτέχνης, (δραματικὸς συγγραφεύς).

Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν Αἰσθητικήν. Αἰσθητική, ἢ καὶ ἄλλως Καλολογία, ὀνομάζεται ἡ Ἐπιστήμη, ἡ ὁποία πραγματεύεται περὶ τοῦ Καλοῦ, (δηλαδὴ περὶ τοῦ Ὡραίου, (διότι, εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, καλὸς ἴσον ὡραῖος). Τί εἶνε τὸ ὡραῖον ἐν γένει, πῶς παράγεται, πῶς ἐκδηλοῦται, πῶς τὸ ἀντιλαμβανόμεθα, τί ἐντύπωσιν μᾶς προξενεῖ, τί ἐπίδρασιν ἔχει, τί εἶνε φυσικῶς ὡραῖον, τί εἶνε τεχνικῶς ὡραῖον, ποῖαι Τέχναι τὸ ἀναπαριστάνουν, ποῖοι οἱ νόμοι καὶ οἱ κανόνες αὐτῶν τῶν Τεχνῶν, — ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ θέματα τῆς μεγάλης καὶ εὐρείας αὐτῆς Ἐπιστήμης. Ὅταν λοιπὸν λέγωμεν «αἰσθητικὴ μόρφωσις», ἐννοοῦμεν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ κανεὶς ὄχι ἁπλῶς διὰ τῆς φιλολογίας, τῆς λογοτεχνίας, τῆς ποιήσεως, — διότι καὶ αὐτὴ εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὡραίας Τέχνας, — ἀλλὰ διὰ τοῦ Ὡραίου τῆς Τέχνης ἐν γένει, δι' ὅλων τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, δηλαδὴ Μουσικῆς, Ζωγραφικῆς, Γλυπτικῆς κλπ. Περὶ μιᾶς ἑκάστης πραγματεύεται ἡ Αἰσθητική. Εἶνε δὲ βοήθημά της ἀπαραίτητον ἀφ' ἑνὸς ἡ ἱστορία τῆς Λογοτεχνίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἱστορία τῆς Καλλιτεχνίας. Μὲ ἄλλους λόγους τὸ «αἰσθητικὴ μόρφωσις» εἶνε κάτι πολὺ γενικώτερον ἀπὸ τὸ «φιλολογικὴ μόρφωσις». Εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ δευτέρα ἀποτελεῖ μέρος τῆς πρώτης. Διὰ νὰ εἶνε δὲ κανεὶς τελείως μορφωμένος αἰσθητικῶς, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὄχι μόνον ἀπὸ φιλολογίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας Ὡραίας Τέχνας.

Αὐτὰ σήμερον γενικῶς πρὸς ἁπλῆν ἐξήγησιν τῶν ὅρων καὶ διάκρισιν μεταξύ των. Ἄλλοτε ἐλπίζω νὰ σᾶς εἴπω καὶ μερικὰ εἰδικώτερα.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΓΡΙΜΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

«— Ἀποφάσισα νὰ γίνω
Ναυτικός, κύρ' Ἀλεποῦ,
Κι' ἔχε γειά! σὲ λίγο ἀφίνω
Τὴν πατρίδα...» —Καὶ γιὰ ποῦ;
«—Πάω ἐκεῖ, κάθε χωράφι
Πάει ἀσήμι καὶ χρυσάφι!...»
— Στρῆψε, γλήγορα, τὴν πρύμη...
Καὶ δὲν τρώγεται ἀπὸ ἀγρίμι
Τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι.
Κάθησε στὸν τόπο σου,
Καὶ τοῦ κάκου ὁ κόπος σου!...

Σκέψεις ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Τό ἀμάξι ἐξεκίνησε σιγά καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ διέσχιζεν ὁλοταχῶς τοὺς κοσμοβριθεῖς δρόμους τοῦ Λονδίνου.

Ἐπανεύρε τὰ ἴχνη τοῦ κλέπτου. Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐνεργήσῃ μὲ δεξιότητα, μὲ φρόνησιν. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ μεταμορφωθῇ διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Σῆψιδ ἀγνώριστος. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶχε παρὰ τὰ μαῦρα γένεια καὶ τὰ πράσινα γυαλιά, γνωστὰ εἰς τὸν ἐχθρόν, ὁ Μαυρίκιος ἀπεστρέφετο τὴν μεταμόρφωσιν. Δὲν τὴν ἐθεωροῦσε τόσον τίμιον μέσον. Ἐπροτιμοῦσε νὰ γνωνισθῇ φανερά, μὲ τὸ πρόσωπον ἀσκεπές, μὲ τὰς ἰδίας του δυνάμεις, βασίζων τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ θάρρος του καὶ εἰς τὴν ἱκανότητά του.

— Καὶ θὰ ἰδοῦμε στὸ τέλος ποιὸς θὰ νικήσῃ! ἐσυλλογίζετο μὲ πεῖσμα. Θὰ εἶνε πολὺ ἀνόητος αὐτὸς ὁ περίφημος «Ρ», ἂν νομίζῃ ὅτι ἐγκαταλείψα τὴν παρτίδα. Κάτι μοῦ λέει τώρα, ὅτι γρήγορα θὰ ντικρυσθοῦμε!

Μετὰ μιᾶς ὥρας δρόμων, ὁ σωφὲρ τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς τὸ Σῆψιδ.

— Τὸ νοῦ σου! τῷ ἀπήντησεν ὁ Μωρίς. Προχώρει πιὸ σιγά, καὶ ἅμα γνωρίσῃς τὸ μέρος, κάμε μου νεῦμα. Θὰ πηδήσω ἀπὸ τἀμάξι, χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Δὲν πρέπει νὰ κινήσουμε τὴν προσοχὴ κανενός.

Ἔσκυψε τότε ἀπὸ τὴν θυρίδα κ' ἐπλήρωσεν εἰς τὸν σωφὲρ τὴν κούρσαν, καθὼς καὶ τρία φράγκα παραπάνω πουρμπουάρ. Τὸ αὐτοκίνητον εἶχεν εἰσέλθει εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐλεεινοὺς, τοὺς ἀθλίους ἐκείνους δρόμους, τοῦ μόνον εἰς τὸ Λονδῖνον βλέπει κανείς, καὶ πολλάκις εὐθὺς μετὰ τὰς κομψοτέρας συνοικίας τῆς πρωτευούσης. Ἦτο σκολιάς, ἀνώμαλος, ἄστρωτος, χωρὶς πεζοδρόμια, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ παληόσπιτα μισογκρεμασμένα.

Τὸ ἀμάξι ἐπερνοῦσεν ἐγγίζον σχεδὸν τὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν, τόσον ὁ δρόμος ἦτο στενός, οἱ δὲ ρακένδυτοι ἄνθρωποι ποῦ ἐστέκοντο ἐκεῖ, μόλις καὶ μετὰ βίας περεμέριζαν, ἀπαθεῖς, νωθροί, ἀδιάφοροι, ὡς νὰ ἐβαρύνθησαν τὴν ζωὴν τῶν καὶ νὰ μὴ τοὺς ἔμελε πλέον διὰ τίποτε...

Ὅταν ἔφθασαν εἰς ἕνα σταυροδρόμι, ὅπου ἐσχημάτιζετο μία μικρὰ πλατεῖα, ὁ σωφὲρ ἐγύρισε μὲ τρόπον καὶ εἶπεν:

— Ἐδῶ εἶνε. Ὁ τζέντλεμαν κῆγε 's ἐκεῖνο κεῖ τὸ σπίτι καὶ κτύπησε τὴ χαμηλὴ ἐκείνη πόρτα ποῦ βλέπετε.

— Καλά! ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, πηδῶν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον· εὐχαριστῶ, ἀμαξᾶ.

— Καλὴ ἐπιτυχία! ηὐχήθη ὁ σωφέρ, ἀπομακρυνόμενος.

Μόλις ἐπέζευσεν, ὁ νέος ἐκρύφθη ὄπισθεν ἡμπορούσε καλλίτερα εἰς τὴν σκιὰν ἑνὸς δρομίσκου καὶ παρετήρησε μὲ προσοχὴν τὸ σπίτι ποῦ τοῦ εἶχε δείξει ὁ σωφέρ.

Μετ' ὀλίγον εἶδε νὰ νοίγῃ ἡ θύρα καὶ νὰ βγαίνῃ μία γρηᾶ κουρελιάρα, ἡ ὁποία ἐκύτταξε πρῶτα ὁλόγυρά της κ' ἐξεκίνησε χωλαίνουσα. Κατόπιν ἐθρήνεν ἕνας ζητιάνος μὲ ὄψιν ἀποκρουστικήν.

— Περίεργο σπίτι! ἐσυλλογίσθη ὁ Μωρίς. Τί δουλειὰ νὰ ἔχῃ ἐδῶ μέσα ὁ κλέπτης μου; Θὰ ἐκινδύνευεν, ἀντὶ νὰ κλέψῃ, νὰ τὰν κλέψουν. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα!

Ἀργότερα, εἶδεν ἄλλους δύο ζητιάνους νὰ βγαίνουν σκυφτοὶ καὶ στηριζόμενοι εἰς τὰ δεκανίκια των. Κατόπιν ἕνα κουλὸν καὶ ἕνα ἄλλον, μὲ πινακίδα εἰς τὸ στῆθος, ἡ ὁποία ἐπληροφοροῦσεν ὅτι ἦτο τυφλὸς ἀπὸ παιδὶ πέντε ἐτῶν. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς καὶ ὁ κουλὸς διέσχισαν τὸν δρόμον κ' ἐστάθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δρομίσκου, ὅπου παρεμένευεν ὁ Μωρίς.

— Ἂς μιλοῦμε γαλλικά, εἶπεν ὁ κουλός, δείχνων εἰς τὸν σύντροφόν του τὸν νέον. Ὅταν ὑπάρχουν γύρω αὐτιὰ ἀδιάκριτα, εἶνε πιὸ φρόνιμο.

— Καλὰ λές, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μὲ προφοράν γνησίως παρισινήν. Προπάντων, ὅταν ἔχῃ κανεὶς διάθεσιν νὰ ξετροχίσῃ λίγο τὴ γλῶσσά του.

— Κοροϊδεύεις λοιπὸν ἐσὺ τοὺς τυφλούς, ὅπως σ' ἔμαθε τὴν τέχνη ὁ γερω-Ράφλ;

— Ναί, καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι τώρα κάνω θαύματα. Ἀ, μὰ εἶνε πρώτης τάξεως τεχνίτης! Ἔχουν δίκηο νὰ λένε, ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο μεταμορφωτὴς ἱκανώτερος ἀπ' αὐτόν.

— Ἀλήθεια, εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν μεταμορφωτῶν. Σὲ κάνει ἀγνώριστο στὴν ἐντέλεια. Οὔτε ἡ μάννα ποῦ σ' ἐγέννησε δὲν σὲ γνωρίζει, ἅμα περάσῃς ἀπὸ τὰ χέρια του. Εἶνε ἡ θεία πρόνοια τῶν λωποδυτῶν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Πι' αὐτό, πολλὲς φορές, καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς λωποδύται ἔρχονται καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειά του. Νά, χθὲς ἀκόμη, ἦλθεν ἕνας νέος πελάτης πλουσιώτατος, — μὲ ὠτομομπίλ, φίλε μου, φαντάσου, — ποῦ τὸν μεταμορφώνει ὁλόενα. Αὐτὸς θὰ ἐργάζεται καλά, γιατί δὲν τὸν μέλει γιὰ ἔξοδα. Ὑποσχέθηκε πέντε ναπολεόνια στὸ γέρο, γιὰ μιὰ τελεία μεταμόρφωσι. Εἶπε πῶς τὴ θέλει γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀγνώριστος στὴ Γαλλία. Ἐνοιά σου, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ γέρος, καὶ θὰ σὲ κάμω ἐγὼ ἄλλον ἄνθρωπο. Ὄχι ἀστυνομικός, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ γνωρίσῃ».

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ δὲν ἔχανεν οὔτε συλλαβὴν ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν.

— Καὶ ξέρεις εἰς τί τὸν μεταμορφώνει ὁ γέρος; ἠρώτησεν ὁ φέρων τὴν πινακίδα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κουλός. ἡ ἐργασία σχεδὸν ἐτελείωσε. Τὸν μετεμόρφωσεν εἰς...

Ἀλλ' ὁ κουλὸς ἔπαυσεν ἔξαφνα νὰ ὁμιλῇ. Ἓν ἀκούσιον κίνημα τοῦ Μωρὶς τῷ ἔδειξεν, ὅτι τὸν ἤκουε καὶ τὸν ἐνοοῦσε.

— Πάμε, εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν του. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε πολὺ φρόνιμο νὰ μιλοῦμε γαλλικὰ ἐδῶ.

Καὶ οἱ δύο σακάτηδες ἀπεμακρύνθησαν, ρίπτοντες ἐπὶ τοῦ Μωρὶς βλέμματα ὑποψίας.

— Δὲν ἔχω τύχη! ἐσυλλογίσθη ὁ Μωρίς. Ὁ ζητιάνος ἐσώπασε τὴν στιγμὴ ποῦ θὰ ἔλεγε τὸ κυριώτερο. Πῶς νὰ τὸ μάθω τώρα;

Ἐξαφνα ἐπροχώρησε σταθερῶς πρὸς τὸν οἰκίσκον καί, ἀποφασισμένος νὰ ντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρόν του ἀντὶ πάσης θυσίας, ἐκτύπησε τὴν χαμηλὴν θύραν.

— Ποιὸς εἶνε; ἠρώτησε μιὰ βραχνὴ φωνή.

— Σεῖς εἶσθε, μπάρμπα-Ράφλ; ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, ὡς νὰ ἐγνώριζεν αὐτὴν τὴν φωνήν· ἀνοίξτε! εἶμαι φίλος.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀμέσως καὶ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐπέρασε τὸ κατώφλι.

— Μὲ στέλλει ἕνας πελάτης σας ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶπε προχωρῶν εἰς ἕνα δωμάτιον μισοφωτισμένον. Θέλω νὰ μοῦ κάμετε μιὰ τελεία μεταμόρφωσι. Μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶνε ἡ εἰδικότης σας.

— Δὲν σᾶς ἐγέλασαν, ἀπεκρίθη ὁ γέρων ὑποκλινόμενος. Εἶνε πραγματικῶς ἡ εἰδικότης μου καὶ καυχῶμαι, ὅτι ὅσοι ἀπετάθησαν εἰς ἐμέ, ἔμειναν εὐχαριστημένοι. Τί εἴδους μεταμόρφωσιν ἐπιθυμεῖτε, καὶ πρῶτα-πρῶτα διὰ τί ἐργασίαν τὴν θέλετε;

— Δὲν τὴν θέλω δι' ἐργασίαν, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει τὸ σχέδιόν του. Τὴν θέλω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ γυρίσω στὴ Γαλλία ἀγνώριστος.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ γέρων. Ἴσα-ἴσα κ' ἕνας ἄλλος ποῦ βρίσκεται ὁλόενα στὸ ἐργαστήρί μου... ἀλλὰ ὄχι! θὰ ἔκαμνα ἀνοησία. Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐχεμύθεια προπαντός. προσέθεσε χαμηλοφώνως. Λοιπόν, θέλετε μιὰ μεταμόρφωσι γιὰ νὰ γυρίσετε στὴ Γαλλία. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς τὴν κάμω. Βιάζεσθε ἅμως;

— Πολύ! ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς.

— Γιὰ νὰ φύγετε ἴσως ἀπόψε μὲ τὸ ἐξπρὲς τῶν πέντε καὶ σαράντα ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Σέριγχ-Κρός, ἔ;... ἠρώτησεν ὁ γέρω-Ράφλ, κλείων τὸ ἕνα μάτι.

— Ἀκριβῶς.

— Σὰν τὸν ἄλλο! ἐψιθύρισεν ὁ μεταμορφωτὴς σιγά, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ καθαρά, ὥστε νὰ κατακούσῃ ὁ Μωρίς.

— Δέχεσθε; σᾶς πληρώνω ὅσα θέλετε.

— Δέχομαι. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ζητήσω πολλά. Πέντε ναπολεόνια μόνο.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

Ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὸν κ. Ζουσλαὶν, πρόξενον ἄλλοτε τῆς Γαλλίας εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰαπωνίας, τὸ νησιωτικὸν τοῦτο κράτος τῆς Ἀσίας εἶνε αὐτόχρημα ὁ παράδεισος τῶν ζώων. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν τὰ μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι μὲ τόσην καλωσύνην. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἀπολαμβάνουν ὄχι ἁπλῶς περιποίησιν, ἀλλὰ σχεδὸν λατρείαν.

Ὁμιλοῦν ἐκεῖ πρὸς τὰ ζῷα, ὅπως θὰ ὡμίλουν πρὸς ὄντα λογικά, ἐννοοῦντα τοὺς ἀποτεινομένους πρὸς αὐτὰ λόγους. Καὶ τὰ ζῷα φαίνονται πράγματι ὡσὰν νὰ τοὺς ἐννοοῦν. Οἱ κάτοικοι διαπληκτίζονται ἢ ὑβρίζονται μεταξύ των, δὲν ὑπάρχει ὅμως παράδειγμα νὰ ὑβρίσουν ζῷον. Οἱ σκύλοι ἐκεῖ δὲν τρώγουν εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν μὲ τὸν κύριόν τωῦ, ἀλλ' ὅμως τρέφονται ἀπαράλλακτα, καθὼς ἐκεῖνος, ἀπὸ ὅλα ὅσα εὑρίσκονται εἰς τὴν τράπεζάν του. Κοιμῶνται δὲ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κυρίου ἢ τῆς κυρίας των. Οἱ ἵπποι καὶ τὰ βόδια φέρουν εἶδος κλοκτῶν πεδίλων ἀπὸ ἄχυρον καὶ ποτὲ δὲν ἀναγκάζονται νὰ τρέξουν. Ἀλλὰ ὁποία ἀντίθεσις! Οἱ ἄνθρωποι σύρουν ἐκεῖ τὰς ἁμάξας καλπάζοντες...

Ὁ ἴδιος πρόξενος διηγεῖται, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐθεάθη εἰς τὸν δημόσιον κῆπον τῆς πόλεως ἕνος φέρων ἐντὸς κοφίνων δύο μικροὺς ξανθοὺς ἀγγλόπαιδας. Τὸ πλῆθος περιεκύκλωσε τὸ ἀγνώριστον τοῦτο εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ζῷον, καὶ ἐθαύμαζε τὰ ὡραῖά του αὐτιά, τὰ ὁποῖα τόσον ὡμοίαζον μὲ τὰ τοῦ ἐγχωρίου θεοῦ, — καθὼς τὸν παριστάνουν τὰ ἀγάλματά του. Ἐθαύμασαν δὲ προπάντων τὴν ἠχηρὰν φωνὴν τοῦ ἕνου καὶ εὗρισκον, ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὸ φάσμα φημισμένων Ἰαπώνων ἀοιδῶν. Ἴσως ὅμως εἰρωνεύεται ὁ πρόξενος.

—

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τρίκερως Ἀντιλόπη

Ἄγγλος κυνηγός, ὁ κ. Ντέννερ, ἐφόνευσεν ἐσχάτως εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν μίαν ὡραιοτάτην ἀντιλόπην μὲ τρία κέρατα. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὴν κεφαλὴν τοῦ τέρατος, ἐκ φωτογραφίας.

Ἁπλοῦν καὶ εὐφυὲς

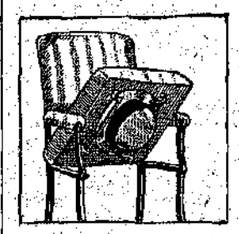

Ἕνας Ἄγγλος θεατρώνης ἐφεύρε μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ξεφορτώνονται οἱ θεαταὶ εἰς τὸ θέατρον τὸ καπέλλον των, ποῦ συνήθως τὸ κρατοῦν εἰς τὸ χέρι. Εἶνε δύο μετάλλινα ραβδία, καρφωμένα κάτωθεν τοῦ καθίσματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ συγκρατοῦν τὸ καπέλλον, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα.

Διὰ τοὺς ξένους

Εἰς τὸν Ἅγιον Βερνάρδον τῆς Καλιφορνίας παρὰ τὴν ἔξοδον τῆς μικρᾶς πόλεως, ὑπάρχει πινακὶς μ' ἐπιγραφὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς ἀπερχομένους περιηγητάς. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ λέγει: «Καλὴν ἀντάμωσιν, νὰ ξανάλθετε!»

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λήμνου

ΜΑ	ΒΕ	Α	Α
ΤΙ	ΡΟΥ	ΕΛ	Ι
ΝΙ	Α	ΛΑΝ	Α
ΟΛ	ΔΙ	ΑΙ	ΤΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης.

β'.) Πρόβλημα

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος Προσκόπου

Τὴν Ἀποκρ..., εἰς ἕνα σπίτι ἦσαν πολλοὶ προσκεκλημένοι, μοιρασμένοι εἰς δύο μεγάλας αἰθούσας. Ἡ πρώτη εἶχε διπλάσιον ἀριθμὸν ἀπὸ τὴν δευτέραν. Ὅταν ὅμως 150 προσκεκλημένοι ἐπέρασαν εἰς τὴν δευτέραν αἴθουσαν, αὐτὴ τότε εὑρέθη μὲ διπλάσιον ἀριθμὸν ἀπὸ τὴν πρώτην. Πόσοι ἦσαν ἐν ὅλῳ οἱ προσκεκλημένοι;

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρουμελιωτάκι

A qui est égale la moitié d' un fromage?

Λύσεις τοῦ 10 φύλλου

α'.) Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου σχηματίζεται ἀριστερά. Εἰς τὴν μασχάλην του εἶνε ἡ μύτη του. Τὰ ἄλλα πλέον φαίνονται καθαρά, ὅταν ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνος γίνῃ βάσις.— β'.) Διότι τἀγόρια ἀρχίζουν ἀπὸ φωνῆεν καὶ τὰ κορίτσια ἀπὸ σύμφωνον.— γ'.) Νικηφόρος, Ρωμανός, Μανουήλ, Ἰουλιανός, Θεοδόσιος.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

"Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XXIII

Στὸν πλάτανο, ποὺ ἐκόπηκε, ἄλλο δεντρὶ [φυλλώνει
καὶ 'στὴν θαμμένη ρίζα του πατεῖ καὶ γι- [γαντώνει.
Ὅμως, κι' ἂν γίνῃ τρίψηλο, κι' ἂν σηκωθῇ [ὡς 'κεῖ 'πάνω,
θἄχῃ παρμένα δύναμι 'στὴ ρίζα τοῦ πλατά- [νου.

XXIV

Φιλεῖ τὸ κῦμα γλύφοντας τὸν βράχο νύκτα [μέρα,
μὰ σκάβει μέσ' 'στὰ σπλάγχνα του χθὲς ὄρ- [θιος σὰν φοβέρα,
μαύρη κορφὴ εἶνε σήμερα κοντὰ 'στὸ ἀκρο- [θαλάσσι,
κ' ἴσως τὸν ἔχει ὡς αὔριο τὸ κῦμα αὐτὸ [σκεπάσει...

XXV

Μοιάζει ἡ εὐτυχία τόσο πολὺ μὲ τ' ἄχαρα [βατράχια!
Ἔτσι, κρυμμένα, τραγουδοῦν κι' αὐτὰ 'ςτ' [ἀπόσκια βράχια,
μά, ὡς ξεγλυστρήσῃ ἴσκιος κανείς, ἢ ἠχή- [σῃ κάποιο βῆμα,
παύουνε ἀμέσως καὶ βουτοῦν μέσα 'ςτὸ [φλύαρο κῦμα...

XXVI

Λευκὸ ἀστρουλάκι ἐπέρασε, ἔλαμψε μιὰ [κι' ἐχάθη,
τρέχοντας δρόμο ἀφάνταστο, κάτω 'ςτὰ [οὐράνια βάθη...
Ἔλαμψε μιὰ κι' ἐσβύσθηκε... Ποῦ πάει αὐ- [τὸ τὸ ἀστέρι;
Θὰ τρέχῃ πάντα; Θὰ σταθῇ; Θὰ ξαναρθῇ; [Ποιὸς ξέρει!...

XXVII

Παντοῦ, καὶ 'ςτὰ ὁλοσκότεινα, τ' ἀραχνια- [σμένα μέρη
ἔρχεται ἀκτῖνα ἀπ' τῆς χαρᾶς τὸ μακρυ- [σμένο ἀστέρι,
μαύρης καρδιᾶς τοιχώματα γιὰ νὰ θερμο- [φωτίσῃ·
Στοὺς τάφους μὴ δὲν τραγουδεῖ βαρειὰ τὸ [κυπαρίσσι;

Τέλλος Ἄγρας

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ τράμ. Δύο γηραιαὶ κυρίαι κάθηνται ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης. Ἡ μία θέλει νὰ εἶνε κλειστὸν τὸ παράθυρον, ἡ ἄλλη τὸ θέλει ἀνοικτόν. Φωνάζουν τὸν ὁδηγὸν διὰ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα. «Κύριε, εἶπεν ἡ μία, ἂν τοῦτο τὸ παράθυρον μείνῃ ἀνοικτόν, εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ἁρπάξω καμμιὰ πούντα». — «Κύριε, ἐὰν κλείσετε τὸ παράθυρον, εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ἀποθάνω ἀπὸ ἀποπληξίαν».

Ὁ ὁδηγὸς δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, ὅταν ἕνας γέρων κύριος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἥσυχος εἰς μίαν γωνίαν, τὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀμηχανίας: «Ἀνοίξατε λοιπὸν τὸ παράθυρον, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ τοῦτο θὰ κάμῃ νὰ ἀποθάνῃ ἡ μία· κατόπιν κλείσατέ το καὶ τοῦτο θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς ἄλλης. Τοιουτοτρόπως θὰ ἔχωμεν τὴν ἡσυχίαν μας».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Ἐνετικὸς Λέων*

ΒΡΕΧΕΙ

Βρέχει σιγὰ-σιγὰ κάτω ςτὴν αὐλή. Ἀπὸ τὸ κρεββάτι ποῦ κοίτομαι, τίποτα δὲν βλέπω παρὰ τὸν σταχτερὸ οὐρανό. Μέσα ἡ φωτιὰ χύνει τριγύρω χαρούμενες φλόγες. Καὶ ςτὴς φλόγες ποῦ παίζουνε καὶ θαρρεῖς ποῦ ἡ μιὰ κυνηγάει τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ μποροῦνε νὰ πιαστοῦνε ποτέ, μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω νὰ πετοῦνε τὰ ὄνει.. μου.

Πετοῦνε μέσα ςτὸ καμίνι τῆς ζωῆς πετοῦνε ὄμορφα... Θέλω νὰ τὰ πιάσω, μὰ τότε φεύγουνε... Τὰ ἥμερα ἀντριώνουνται... Τὰ κυνηγάω μὲ λύσσα, μὲ πεῖσμα, μὰ 'κεῖνα πάντα φεύγουν... Βαριεστῶ ξάφνου καὶ τώρα εὐχαριστιοῦμαι νὰ κυττάζω *μονάχα τὰ ὄνειρά μου τὰ εὐτυχισμένα*... Ἡ φλόγες λιγοστεύουνε,... θὰ σβύσῃ ἡ γωνιά... Γλυκὰ-γλυκὰ σβύνουνται καὶ τὰ ὄνειρά μου τὰ ἀπατηλά... Μέσ' ςτὸ σκοτάδι τώρα ἀκούω τὴ βροχὴ σιγὰ-σιγὰ νὰ πέφτῃ.

Μπουμπουλίνα

Η ΧΑΡΑ

Γοργόφτερη τρέχει ἀνάμεσ' ἀπ' τ' ἀμπέλια στὰ χωράφια, τοὺς κήπους καὶ τὰ δάση, τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς ἀνθῶνας, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Σὰν μία νεράϊδα πάνωρηα, σὰν μιὰ ξωτικιὰ χιλιόκαλλη, σὰν μιὰ θεότης ἐκπλήττουσα περιοδεύει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο. Ὀπτασία, ὄνειρον... Δέχεται φιλοξενίαν πλησίον ὅλων, ἀλλ' *εἰς οὐδένα παραμένει περισσότερον ἀφ' ὅσον* χρειάζεται νὰ ξεκουρασθῇ, τρέχουσα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον. Ἔχει τὴν Ἐλπίδα σύντροφον («Σὺ εἶ ἡ Ἐλπὶς καὶ ἡ Χαρά...»), ἥτις προηγεῖται αὐτῆς, καὶ τὴν λύπην ἢ τὴν ἀπογοήτευσιν, αἵτινες ἕπονται. Ὅπου σταθῇ ἡ Χαρά, ἐπισύρεται ὁ φθόνος τῶν ἄλλων καὶ οὕτως ἢ ἄλλως ἡ Χαρὰ βλάπτει εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως. Εἴτε διότι αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν ἔρχεται, εἴτε διότι ἐρχομένη, ἐπισύρει τὸν φθόνον τῶν ἄλλων. Τέτοια εἶνε ἡ Χαρά. Ποτὲ μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς αὐτήν!

Πειρακτήριον

ΠΡΩΙ - ΜΕΣΗΜΕΡΙ - ΒΡΑΔΥ

Ἡ χρυσὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου μ' ἐξύπνισαν. Στάθηκα στὸ παράθυρο γιὰ νὰ θαυμάσω λιγάκι τὰ μαγικὰ θέλγητρα τῆς αὐγῆς. Τὰ πάντα εἶνε ἀνθηρά. Τὰ πάντα ἐργάζονται. Τὰ χωράφια γύρω εἶνε καταπράσινα καὶ ἀποτελοῦν θαυμασίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄσπρο φόρεμα ἑνὸς στρατοῦ, συνοδευομένου μὲ μιὰ γλυκυτάτη μουσική. Ὁ στρατὸς δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ τάθῳα ἀρνάκια, ποῦ βγῆκαν νὰ κάνουν τὸν πρωϊνό τους περίπατο, ἡ δὲ μουσικὴ εἶνε οἱ περιπαθεῖς ἦχοι τῆς ποιμενικῆς φλογέρας

Εἶνε μεσημέρι. Καθισμένη μέσα στὴς ἀνθισμένες ἀμυγδαλιὲς μελετῶ. Γύρω μου βλέπω τὰ πουλάκια ποῦ περιμένουν μὲ ἀνοικτὸ στοματάκι τὴν τροφή τους, ἐνῷ ἡ ἀηδὼν συνοδεύει τὴν μονότονη μελέτην μου μὲ τὸ λιγυρό της τραγοῦδι.

Μόλις ἡ μελαγχολικὴ σκιὰ τῆς νυκτὸς ἐπρόβαλε κάποιο μυστήριο διεχύθη στὴν φύσι. Παντοῦ γαλήνη! Κάπου, κάπου ἀκούονται μελῳδικοὶ ἦχοι κιθάρας καὶ σιγανὲς μελῳδίες πιάνου, γιὰ νὰ δώσουν μεγαλητέραν αἴγλην στὸ ἐπιβλητικὸ μεγαλεῖο τῆς νυκτός. Τὰ πάντα κοιμοῦνται. Μόνη ἐγὼ ἀγρυπνῶ. Ἀλλ' ὄχι δὲν εἶμαι μόνη· ἔχω τὸν πιὸ θελκτικό, τὸν πιὸ μυστηριώδη σύντροφον. Τὴν σελήνην.

(Πάρος) *Τελέσιλλα*

ΠΡΩΙΑ

Ἀσπρίσαν ἡ ψηλὲς βουνοκορφές.
Στὰ ὕψη ξεφυχῶντας τὸ φεγγάρι,
ρίχνει ματιὲς παράπονου κρυφές.
Τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, ξυπνοῦν μὲ χάρι.

Φῶς ἁπαλό, γλυκύ, χαϊδευτικὰ
σὲ θάλασσα καὶ γῆ σκορπᾷ ἡ Αὐγοῦλα.
Ἄκου μέσ' 'ςτὸ λιμάνι ρυθμικὰ
τὸ κῦμα πῶς χαϊδεύει τὴ βαρκοῦλα.

Στὸν ὀρνιθῶνα κράζει ὁ πετεινός,
ἡ νύχτα 'πὸ τὴ γῆ φεύγει τρεχάτη
Κι' ὁ ξανθομάλλης Φοῖβος ροδινὸς
ἀπ' τῆς Αὐγῆς προβαίνει τὸ παλάτι.

Τὰ λούλουδα σκορποῦνε μέσ' 'ςτὸν κῆπο
μιὰ ζηλεμμένη, θεία εὐωδιά.
Κάποιου σημάντρου ἀκῶ βραχνὸ τὸν χτύπο
καὶ κάποιας ἐκκλησιᾶς τὴν ψαλμῳδιά.

Νικήτρια Κυανόλευκος

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Δύο πράγματα εἶνε ἀδύνατον ν' ἀτενίσῃ τις κατὰ πρόσωπον: τὸν ἥλιον καὶ τὸν θάνατον.

— Ὅλαι αἱ ἀρεταὶ ἐξαφανίζονται εἰς τὸ συμφέρον, ὅπως οἱ ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ὅλοι παραπονοῦνται διὰ τὴν μνήμην των, ἀλλὰ οὐδεὶς διὰ τὴν κρίσιν του.

— Προσπαθοῦμεν νὰ ἐπιδειχθῶμεν μὲ τὰ ἐλαττώματά μας, τὰ ὁποῖα δὲν θέλομεν νὰ διορθώσωμεν.

— Ὑπάρχουν ἐπιπλήξεις ποῦ ἐπαινοῦν καὶ ἔπαινοι ποῦ κατηγοροῦν.

— Ὁ ἀποχωρισμὸς ἐξασθενεῖ τὰ μέτρια αἰσθήματα καὶ αὐξάνει τὰ μεγάλα, καθὼς ὁ ἄνεμος σβύνει τὰ κηρία καὶ ἀνάβει τὴν φωτιάν.

(Μετάφρασις) *Νησιωτοπούλα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ γιαγιὰ στὴ μικρὰ Μαρία:
— Καλὴ γνῶσι, παιδί μου.
Κι' ἡ μικρὰ Μαρία:
— Ἐπίσης, γιαγιά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιμένος Καλαμῶν

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1914

Μετὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν Σημειώσεων, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλαν οἱ διαγωνιζόμενοι, τὰ Βραβεῖα τῶν Εὐσήμων τοῦ 1914 ἀπονέμονται σήμερον ὡς ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὁ Νικητής*, (ἔλαβεν εὔσημα ἐν ὅλῳ 119.).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φάων, 104. — Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 99.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλλος Ἄγρας, 91,—Λατρευτὴ Κυανόλευκος, 86.—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 84.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δοξασμένος Ρῆνος, 75.—Μέλλων Ἐφευρέτης, 65.—Διάτρητος Κυανόλευκος, 64.—Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου, 64.—Πριγκίπισσα τῶν Δαλλαρίων, 62.—Τρικυμία, 56.—Μεγάλη Ἑλλάς, 55.—Ἡρωϊκὴ Σάμος, 53.—Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, 44.—Ἰνώ, 43.—Ναύαρχος Μιαούλης, 40.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἰὰς Αὔρα, 31.—Ἀνδ. Σπ. Λιβαδᾶς, 30.—Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου, 29.—Γιγαντομάχος Ἕλλην, 28.—Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, 26.—Βουλγαροφάγος Εὔζωνος, 25.—Ἕνωσις τῆς Κρήτης, 20.

Οἱ λαβόντες Εὔσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί. Ἐπίσης δὲν ἀναφέρονται καὶ ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων δὲν ἐλήφθη ἡ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ἐπιβαλλομένη Σημείωσις. *Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἡ* **Καρδία** Ἑλληνίδος μὲ 83 εὔσημα, ἡ Δαφνοστεφὴς Σημαία μὲ 74, ἡ Κερκυραϊκὴ Αὔρα μὲ 71 κτλ. Ἀγνοῶ ἂν ἔστειλαν Σημειώσεις καὶ ἐχάθησαν, ἢ ἂν ἐθεώρησαν περιττὸν νὰ στείλουν, ἀφοῦ δὲν θὰ ἔπαιρναν βραβεῖον. Εὐτυχῶς, ὅλων τῶν δικαιουμένων νὰ λάβουν τὰ ἓξ βραβεῖα, αἱ Σημειώσεις ἐλήφθησαν ἐν τάξει.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1914, ἀκριβεστάτας, αἱ ὁποῖαι μ' ἐβοήθησαν πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν Σημειώσεων, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Μέλων Ἐφευρέτης, Ἕνα Χιωτάκι, Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου, Χάρις καὶ ὁ Νικητής. Ἀπονέμω 20Ε εἰς ἕκαστον, μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖά των συμφώνως μὲ τὸν ὁδηγόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1915.

ΙΔΟΥ καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ **Φάωνος** εἰς τὴν **Βαλκανικὴν Συμμαχίαν**: Ἡ γνώμη του, λέγει, εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ κατέχῃ κανεὶς ἐντελῶς μίαν γλῶσσαν διὰ νὰ γράψῃ ποίημα εἰς αὐτήν· μολονότι δὲ εἶνε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας τάξεις τοῦ Γυμνασίου, αὐτὸς δὲν εἶνε κάτοχος τῆς γλώσσης του. Μίαν ἔκθεσιν εἰς ἄπταιστον καθαρεύουσαν τὴν γράφει. Τὸ ποίημα ὅμως εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Διὰ τοῦτο ἐπροτίμησε νὰ μεταφράσῃ τὸν μῦθον «Κάλαμος καὶ Δρῦς» εἰς τὴν ὁμιλουμένην. Προσθέτει ὅμως, ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθη, ὅπως ἀκριβῶς ἐγράφη καὶ ἀρνεῖται κατηγορηματικώτατα, ὅτι ἔγραψεν **ἀγέρας** καὶ **κατάντησε**. — Τώρα δὲν ἐνθυμοῦμαι. Πιθανὸν εἰς τὸ χειρόγραφον νὰ εἶχεν **ἀέρας** καὶ **κατήντησε**. Ἀλλ' ἐπειδὴ κακογράφει, πιθανὸν ὁ τυπογράφος νὰ τὰ ἐδιάβασεν ἔτσι καὶ νὰ τἄφυσα κ' ἐγώ, ὡς πλέον δημοτικὰ καὶ ταιριαστά.— Ἀπαντᾷ ἀκόμη καὶ ἄλλα· ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νἀντιγράψω ὅλην τὴν ἐπιστολήν του.

«Ὁ **Δοξασμένος Ἑλληνισμὸς** εἶνε συμμαθητής μου — γράφει ἡ **Λευτεριὰ ςτοὺς Σκλάβους**. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔμαθα πῶς εἶνε συνδρομητής σου, ἐγίναμε φίλοι. Τώρα πηγαίνομε μαζὶ ςτὸ διάλειμμα κι' ὅλο γιὰ σένα μιλοῦμε». Ἄ, νὰ ἤμουν ἀπὸ κανένα μέρος νὰ σᾶς ἀκούω!... Ναί, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ σοῦ στέλλω 28 φυλλάδια. Γενναιότατον τὸ ξεσπάθωμά σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Νὰ καὶ ἡ **Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη** ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρόν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ, μοῦ γράφει σήμερα ἕνα σωρὸ ὡραῖα κ' ἐνδιαφέροντα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα... τῆς Ἀλληλογραφίας μας. Δὲν βαρέθηκαν, λέγει, πιά; δὲν τὸ ἀφίνουν νὰ λυθῇ ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ τοὺς συγγραφεῖς; Ἀρκεῖ νἀποφεύγουν τὰς ἀρχαϊκὰς λέξεις, τὰς ξενικὰς καὶ τὰς φκιαστάς, ποῦ κτυποῦν ἄσχημα ςτ' αὐτί. Κ' ἐγὼ ἔξαφνα νὰ μὴ λέγω τὸν χάρτην τῶν λύσεων **λυσόχαρτον**, ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς καὶ διὰ **λυσόχορτον**. Ἀλλὰ ς' αὐτὸ δὲν ἔχει δίκηο. Τότε ποῦ βγῆκε ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ὁ Ἀνανίας, ὁ ἀλογοπαίκτης ψυχογιός μου, τὸν ὠνόμασε, διὰ τὸ ἀστεῖον λυσόχορτον. Τὰ παιδιὰ ἐγέλασαν — καὶ ἡ λέξις ἔμεινε.

Χάον, χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς βαθμούς. Τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Παράσχου δὲν εἶνε ἔτσι ὅπως τὸ διηγεῖσαι. Τὸ τετράστιχον αὐτό, παρῳδίαν τοῦ ὕφους τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγαπ...σε τὴν ταυτολογίαν — συχνὰ δηλαδὴ εἰς τοὺς στίχους του ἐπανελάμβανε τὸ ἴδιον νόημα μὲ ἄλλην φράσιν, — τὸ ἔκαμεν ὁ Γιαννοῦκος Μαυρομιχάλης καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἤγουν, τουτέστι, δηλαδή,
Μὲ ἄλλους λόγους, ἤτοι,
Ἡ Ἀφροδίτη εἶσαι σύ,
Ἐσύ 'σαι ἡ Ἀφροδίτη!

* **Πατρὶς Ὀνείρων**, τετράδιον ἔστειλα καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν σου. Τὴν ἐρώτησίν σου δὲν ἐνόησα καλά. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ὀγδόης λευκῆς λέξεως δὲν βλέπω κανένα κόμμα. Μὴν ἐννοεῖς τὴν ἐνάτην; Ἄ, ναί, ἐκεῖ χρειάζεται κόμμα. Ἡ ζητουμένη λέξις θὰ τεθῇ **πρὸ** τοῦ κόμματος καὶ ἡ ἔννοια θὰ βγῇ μιὰ χαρά.

Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Δεκάλεπτον ἐσωκλείουν ὅλοι εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν, διότι δὲν πληρώνονται μὲ αὐτὸ μόνον τὰ ταχυδρομικά, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἔξοδα, εἰς τὰ ὁποῖα μὲ ὑποβάλλει ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀνταλλαγῆς.

Χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις, **Ἐρυθραία Σιβύλλη**. Αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν καὶ ἔγειναν δεκταί, διότι ναὶ μὲν παρῆλθεν ἡ προθεσμία των, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Γράφε μου ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα.

Εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου φίλους μου, οἱ ὁποῖοι, ὡς βλέπετε εἰς τὴν σχετικὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν, ἵδρυσαν τὸν Σύλλογον «Ἐλευθερία». Ἐλπίζω, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶνε τὸ ξεσπάθωμα καὶ ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλασιν», νὰ τὸν ὑποστηρίξουν ὅλοι οἱ Κύπριοι συνδρομηταί. Καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ γεννηθοῦν διχόνοιαι καὶ ἀντιζηλίαι.

Ὁ **Γενναιόψυχος Στρατηλάτης** μοῦ γράφει: «Φέτος ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸ Γυμνάσιόν μας, κανὲν ἄλλο περιοδικὸν δὲν ἀναγινώσκεται ἀπὸ τοὺς μαθητὰς παρὰ μόνον σύ. Φανερὸν λοιπόν, ὅτι ὅλοι σὲ ἀναγνωρίζουν ὡς τὸ καλλίτερον διὰ μαθητὰς ἀνάγνωσμα, μὲ τὰ ἁγνὰ καὶ πλήρη ἠθικῆς ἐννοίας μυθιστορήματά σου καὶ τὴν ἄλλην ἄφθονον καὶ τερπνὴν ὕλην σου». — Ναί, καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα θὰ διαρκέσουν ὅλον τὸ ἔτος.

Ἡρωϊκὴ Σάμος, ἔλαβα τὸ ἐκτενές σου διήγημα, ποῦ δὲν κάνει διὰ τὴν Σ. Συνεργασίας. Ναί, θὰ τὸ διαβάσω μόλις εὐκαιρήσω, καὶ θὰ σοῦ πῶ ἂν εἶνε τίποτε, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἢ «σαχλαμάρα» καὶ νὰ τἀφίσῃς. Ἂς εἶνε ὅμως τὸ δεύτερον δὲν τὸ πιστεύω, καὶ τὸ λέγω μόνον ἐπειδὴ τὸ λὲς ἐσύ. Γράφεις καλά. Ἄλλο ζήτημα τώρα ἂν ἐπέτυχες εἰς ἕνα τόσον ἐκτενὲς κομμάτι.

Ἠπειρωτικὴ Λόγχη, τὸ γράμμα σου τῆς 8 Ἰανουαρίου τὸ ἔλαβα μόλις σήμερα! Μπαγιάτικο κομμάτι, ἀλλὰ πίστευσε, ὅτι τὸ διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἔλαβα τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν Τράπεζαν κ' ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου. Σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: **Ναυτοπούλα**, **Λευκὴ Περιστερά**, **Ματωμένη Δόξα**, **Εὐτέρπη Α. Νικολαΐδου** (ἂς χάρῃ καὶ ψευδώνυμο, νὰ μοῦ γράφῃ συχνά). **Ναυτάκι τῆς Ἴου** καὶ **Μικρὰ Δούκισσα**. Πταίω ποῦ ἐξηντλήθη ὁ χῶρος τῶν ἀπαντήσεων; Ἂς μοῦ ξαναγράψουν.

Αἱ Συλλογαὶ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ **Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους** καὶ τοῦ **Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων**, καθυστερήσασαι πολὺ δικαιολογημένως, καὶ μάλιστα ἐξ αἰτίας μου, γίνονται δεκταὶ εἰς τὸν τρέχοντα Διαγωνισμόν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ μυγδαλιὰ» τῆς Χάριτος.—«Ὁ ἀνεμόμυλος» τοῦ Βρούτου.—«Τὸ μάθημα» τῆς Νησιωτοπούλας.—«Γάμος στὸ χωριὸ» τῆς Κυπριακῆς Ἀκτῆς.—«Ἡ παληά μου ἐξοχὴ» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—«Εὐτυχισμένες στιγμὲς» τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.—«Προσφυγόπουλα» τοῦ Κύματος τοῦ Βοσπόρου.—Ἀνέκδοτα ἱστορικὰ καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Βρέχει» (ἄτεχνον τὸ τέλος· εἰς ἄλλο θέμα θὰ ἐπιτύχῃς.)—«Ποιήσεις» (ἄτεχνοι οἱ στίχοι.)—«Ψυχοσάββατα» καὶ «Σ' ἕναν τάφο» (ἀκατάλληλα· δὲν θέλω νεκρολογίες.)—«Ἡ Λευθεριὰ» (μερικοὶ στίχοι πολὺ καλοί· ἄλλοι λανθασμένοι.)—«Οἱ Σταυροφόροι» (ὁ Τάσσος δὲν μεταφράζεται εἰς τὸ πεζὸν καὶ εἰς καθαρεύουσαν ἀπὸ μεγάλος ποιητὴς καταντᾷ ἀρθρογράφος ἐφημερίδος.)—«Τὸ πληγωμένο πουλάκι» (καλό, ἀλλὰ θέλει πολὺ διόρθωμα.)—«Τὸ σέβας πρὸς τοὺς γονεῖς» (τὸ ὕφος ἄτεχνον.)—«Θὰ ληθεύσῃ τὸ ὄνειρον;» (ἀδύνατον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα ψευδώνυμα: Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης, ἀ. (Δ. Π.) Ροδοδάκτυλος Ἠώς, κ. (Ο.Μ.) Ῥόδον τῆς Ἀνοίξεως, κ. (Μ. Σ.) Καλλιτέχνης Φειδίας, ἀ. (Ψ, Ω.) Ἀναστηλωθεῖσα Κρήτη, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ποιμενὶς τοῦ Ὀλύμπου, κ. Ματωμένη Δόξα, α Ἠπειρωτικὴ Λόγχη, κ. Δοξασμένος Ρῆνος, κ. Διάττων Ἀστήρ, ἀ. Χρυσάνθεμον κ,

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ Κόρη τοῦ Πολεμιστοῦ (0) μὲ Ἔνδοξον Κυανόλευκον, Δαφνοστεφῆ Νίκην, —ἡ Πτερυγίζουσα Δόξα, (0) μὲ Δόξαν τοῦ Βότση, Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Στέφανον Νίκης.—ἡ Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου (0) μὲ Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν, Ξόανον Λυκείου Λάρνακος.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Ναυτάκι τῆς Λήμνου (ναί, ὅσα θέλεις ψευδώνυμα εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς, πρὸς 1 δρ. τὸ καθένα· ἀπὸ τὰ φυλλάδια ποῦ πωλεῖς, θὰ κερδίσῃς τὴν ἀμοιβὴν τοῦ Ξεσπαθώματος· δὲν ἐδιάβασες τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως ;) Μανιατοπούλαν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν· ἐπίμενε καὶ κάτι θὰ κατορθώσῃς· ὄχι, αὐτὴ ποῦ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶναι συνδρομήτρια.) Ἀπόλλωνα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Κυματίζουσαν Κυανόλευκον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Ἐνετικὸν Λέοντα (ἔχει καλῶς· τὰ γράμματά σου μ' εὐχαριστοῦν καὶ ἂς εἶνε «ξηρά·» ὁπωσδήποτε ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ γίνουν καὶ... μαλακώτερα.) Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) Φρεάντλην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πανελλήνιον Πόθον (εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Παντοκράτορα (ἔστειλα) Ποντοπόρον (ὀλιγίστους· ὥστε κάμε σὺ μερικοὺς, ἂν εἰμπορῇς) Κυπριακὴν Ἀκτὴν (ἐραβεῖα ἔστειλα.) Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ καὶ ἰδιαιτέρως· συνεμορφώθην·) Ἀλέξανδρον Κ. Ξ. (ἔστειλα· τὸν καϊμένον ὅμως τὸν μικρούλην δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν δείρῃς· δὲν τὸ ἤθελε, δὲν τὸ ἤξευρε...) Πτερυγίζουσαν Δόξαν (ἔστειλα· διὰ τὸ ξεσπάθωμα δὲν εἶνε ποτὲ ἀργά·) Ξενοκρατουμένην Κύπρον (ὁ 22ος τόμος τιμᾶται δρ. 2,50·) Εὐφυᾶ Χίον (ἔστειλα· περιμένω·) Κερκυραϊκὸν Διάβολον (ἔστειλα·) Ἐλευθερωθεῖσαν Ἤπειρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (τόσα πολλὰ μυθιστορήματα ; καζάνι θὰ γίνῃ τὸ κεφάλι του!) Σ. Μακρυμ. (ἐλήφθησαν·) Βροῖτον (ὄχι· ἔληξε ἡ προθεσμία·) Ἡρωΐδα τῆς Λήμνου (ἐλήφθησαν· στέλλε·) Ρουμελιωτάκι (νὰ λοιπὸν ποῦ σ' εὐνόησε καὶ ἡ τύχη,—πρὶν παραπονεθῇς·) Δαφνοστεφῆ Νίκην (ὄχι, δὲν ἔχω·) Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον (δὲν τὸ δημοσιεύω, διότι εἶνε πολὺ βεβιασμένον· τὸ «ὁμικρον κεφαλαῖον» δὲν λέγεται ποτὲ «ὁ μέγα»·) Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Λάμποντα Ἀστέρα, Ματωμένο Ἠλιοβασίλεμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Φεβρουαρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ πρωσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις μὲ ἁ π λ ᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ κ α χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον καὶ μὲ κ ε φ α λ α ῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς σ τ ἰ χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ,—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.)

ΙΕ'. —11

Ἱδρύθη ἐν Λάρνακι Σύλλογος ὀνόματι «Ἐλευθερία», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἡ συμμετοχή εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Συνδρομὴ ἑξαμηνιαία δρ. 1,25. Ἐξελέγησαν : Πρόεδρος «Κεντρὶ τῆς Διαπλάσεως», ἀντιπρόεδρος : «Ζήνων ὁ Κιτιεύς», γραμματεύς : «Τροπαιοῦχος Ἑλλάς», ταμίας : «Ξόανον Λυκείου Λάρνακος», σύμβουλοι : Αὐσανδρος Ν. Σανταμᾶς, Νικόλαος Παπαδόπουλος.—Οἱ βουλόμενοι ἀποταθήτωσαν πρὸς τὸν Γραμματέα Παναγιώτην Σ. Κτωρίδην, Λάρνακα (Κύπρου).

ΙΕ'. - 12

Δαφνοστεφῆς Νίκη, Δευτέραν Σολωνεῖον 6 1)2 δύο, εἰς μὲ κουκουδάγια, ὁ ἄλλος .... ἐγώ.—***Καραμπογιᾶς***.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεχται μέχρι τῆς 19ης Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

138. Δεξίγριφος

Μιὰ πρόθεσις δισύλλαβη
Μὲ νῆσον συνηνώθη,
Κ' ἕνας σοφὸς περίφημος
Εὐθὺς ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Πόπης Χατζηκωνσταντίνου

139. Συλλαβόγριφος

Υἱὸς τοῦ Νῶε καὶ θεὸς
Ἀρχαῖος καὶ πολὺ γνωστός,
Φιλία οἱ δυὸ τους πιάνουν
Κι' ὅλο τὸν κόσμο φτιάνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

140. Στοιχειόγριφος

Τὴν κηγὴν καὶ ἐκβολήν
Ποταμοῦ Ρωσσίας ἐγάζω
Καὶ βασίλισσαν σεπτὴν
Παρευθὺς παρουσιάζω.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

141. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε λάμβδα, βάλε μῦ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἀπὸ βασιλέα ἀρχαῖον
Ἕνα μῆνα ἐκ τῶν ὡραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης

142. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

\+ ****** = Ἰσθμός.
\+ + ***** = Κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ.
\+ + + **** = Πτηνόν.
\+ + + + *** = Ἐπίρρημα χρόνου.
\+ + + + **** = Βασιλεὺς τῶν Ἑβρ.
\+ + ***** = Ἕλλην ποιητής.
\+ ****** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Εἰς τὴν πυραμίδα, κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν κάτω : ἀρχαῖον πλοῖον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἐπίθετον, σύμφωνον. Ἡ κάθετος πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ [illegible]

143. Ἐξάγωνον

* * * = Ἄγριον ζῶον.
* * * * = Θεὸς Αἰγύπτιος.
* * * * * = Πρωτεύουσα Βαλκανικὴ
* * * * = Κράτος τῆς Ἀσίας.
* * * = Ἐπίρρημα χρόνου.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

144—148. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

πίλος, πόρος, βάρος, μόνος, τάληρον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν.

149. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 4, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 5, Ἀριθμητικὴ πρᾶξις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφοῦς Νίκης

150. Φωνηεντόλιπον

ν - δ - τ - δν - δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου

151. Γρῖφος

τό
τό Γ τό
τό τό τόπο, Λῆ
τό

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνετικοῦ Λεοντος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 49

512. Μίνως (μὴν ὅς.)—513. Ἑρμιόνη (ἔρ, μῖ, ο, νῖ.)—514. Πῶρος-Ὥρος.—515. Μέλος-μῦλος.

516.
Κ
ΗΡΑ
ΝΑΟΥΜ
ΒΟΡΝΕΟΣ
ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

517. Τάγης, Τάμεσις, Ἄλβις, Δοῦναις.—518. ΚΥΠΡΟΣ, ΑΒΡΑΑΜ (ΚΑπαδοκία, Ὑβρις, ΠΡιαμος, ΡΑδιον, Ὀασις, ΣΜύρνη.) —519. Εἰς τὰς ὕβρεις ἡ περιφρόνησις (εἰς τὰς ὑβ - εἰς - η περι φρ - ὄνοι, σῦς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 11—17 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Κίμων Δ. Μάσκας, Ἀν. Δ. Γεώργας, Ἀάμπων Ἀστήρ, Ματωμένο Ἠλιοβασίλεμα, Ρουμελιωτάκι, Ἀμαλία Τσάχ, Γ. Ε. Κουλουμβάκης, Δέσποινα Χ. Λόδη, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Γ. Χ. Πουλάκος, Αἰμιλία Ὀρ. Κατσάρη, Μέλλων Ναύαρχος, Λιλὴ Καλογεροπούλου, Θεοδώρα Καραβέλλου, Γεώρ. Κολυδᾶς, Σκ. Λ. Μάμος, Ναπ. Ἰ. Βασιλόπουλος, Ψανὴ Α. Κοκκώνη, Ἰ. Ν. Πλατσῆς, Σοφία Βάθη. Θ. Ἰ. Ρευτόπουλος, Δημ. Κύρου, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ. Χρ. Ἰ. Καρούζος.

ΒΕΛΚΑΣ. Ἡρωὶς τῆς Λήμνου.

ΒΟΛΟΥ. Δόξα τοῦ Βότση, Εὐζωνάκι Γοργό.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Ὄλγα Μπρεδήμα.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Ἀφ. Κ. Σωτηρόπουλος, Θεόδ. Γ. Σαικελλαριάδης, Διον. Α. Δημόπουλος, Α. Δ. Χαρούλης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ἰ. Α. Μερκάτης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Διαπάκης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Π. Σ. Μπενηψάλτης.

ΙΘΑΚΗΣ. Δ. Π. Καλλίνικος, Παν. Σ. Κουβαρᾶς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Κυματοβόλος Ποσειδῶν, Ἀγγελικὴ Γαλλιοποῦλου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Δημ. Παλιούρας, Παῦλος Σ. Μηλιώνης, Ἀπ. Καραβίας, Ἔνδοξο Μεσολογγιωτάκι.

ΠΑΤΡΩΝ. Ἰωάνν. Α. Παπαγιαννόπουλος Ἀθ. Κ. Λατρώνης, Η. Γ. Κυριακόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Χριστ. Σ. Αὐγερινοῦ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Βασιλ. Δημ. Μάλτας, Παναγ. Δ. Ψύλλας, Μαρίκα Κ. Βογιάτα.

ΠΥΡΓΟΥ. Νικ. Γ. Δημόπουλος, Ἰωάν. Β. Κανελλόπουλος, Μαρία Μωραΐτου.

ΣΥΡΟΥ. Στέφ. Συριανός, Ἀντ. Ν. Κοτζιᾶς, Νικ. Ἰ. Βάτης, Στυλ. Δημητρακάκης, Εὐάγ. Ν. Γιαμαλάκης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Φιλελεύθερον Πνεῦμα, Ναπ. Ἰ. Βασιλόπουλος, Πολύβ. Α. Σαραντόπουλος, Π. Π. Σιαπέρας, Γεώρ. Κατσιγιάννης, Δημ. Π. Παπαδάκης, Βασ. Ζ. Πουλόπουλος.

ΥΔΡΑΣ. Καίτη Φ. Οἰκονόμου, Πάνος Ἰ. Παντελάκης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀνδρ. Β. Κόκκας.

ΧΙΟΥ. Ἰω. Σκανὸς, Παληναία Ἀθηνᾶ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Δημητσάνῃ, ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΕΡΚΑΤΗΣ ἐν Ζακύνθῳ, καὶ Π. Σ. ΜΠΕΝΗΨΑΛΤΗΣ ἐκ Θεσσαλονίκης, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.